

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobkyně: **K. Ch.**, státní příslušnost Ukrajina
proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Holešovice, Praha

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím v prohlášení zániku dočasné ochrany žalobkyně ze dne 5. 6. 2024

takto:

- I. Zásah žalovaného, spočívající v prohlášení zániku dočasné ochrany žalobkyně ze dne 5. 6. 2024, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobkyně a přikazuje se mu, aby obnovil stav před prohlášením zániku dočasné ochrany.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, spočívajícím ve sdělení o zániku dočasné ochrany a v neprodloužení dočasné ochrany, neboť požádala o udělení dočasné či mezinárodní ochrany nebo ji získala v jiném členském státě

dle § 5 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace (dále jen „Lex Ukrajina“).

II. Argumentace žalobkyně

2. Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že požádala o registraci k prodloužení dočasné ochrany na území České republiky dne 21. 1. 2024. Žalovaný ji z důvodu, že žalobkyně již údajně zažádala o dočasnou ochranu na území Španělska, odmítl při její návštěvě ministerstva dne 5. 6. 2024 vyznačit prodloužení dočasné ochrany do pasu.
3. Žalobkyně má za to, že sdělení žalovaného o dočasnou ochranu je faktickým úkonem žalovaného, ve kterém lze pojmově spatřovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)
4. Žalobkyně namítá, že je osobou podle § 3 Lex Ukrajina. Dále tvrdí, že nyní nedisponuje dočasnou ochranou ani pobytovým oprávněním v žádném z členských států Evropské unie.
5. Žalobkyně uvádí, že po vypuknutí války se dlouhodobě zdržovala v České republice, kde požádala o dočasnou ochranu. Žalobkyně měla v úmyslu se v České republice nadále zdržovat. Z důvodu setkání se svým manželem vycestovala krátkodobě z České republiky do Španělska. Ve Španělsku jí byl předložen dokument, který měla podepsat, a žalobkyně tak učinila. Domnívala se, že jde o potvrzení, že je manželkou pana U. M. Neměla tušení, že jde o žádost o dočasnou ochranu. Žalobkyně neobdržela od Španělských úřadů žádné dokumenty, ze kterých by bylo patrné, že zde žádala či jí byla udělena dočasná ochrana či zde její žádost o dočasnou ochranu lze vzít zpět.
6. Žalobkyně nesouhlasí, že jí z důvodu žádosti o dočasnou ochranu v jiném členském státě zanikla dočasná ochrana v České republice a nesouhlasí ani s tím, že z důvodu žádosti v jiném členském státě již nemůže získat dočasnou ochranu v České republice.
7. Žalobkyně cituje čl. 28 směrnice o dočasné ochraně. Podle žalobkyně směrnice o dočasné ochraně nezná jako důvod pro vyloučení přístupu cizince k dočasné ochraně podání žádosti o dočasnou ochranu v jiném členském státě. Členské státy nemohou stanovit vysídleným osobám přísnější podmínky než směrnice. Právě to však Česká republika porušila zavedením institutu zániku dočasné ochrany podle § 5 odst. 8 lex Ukrajina, který je v rozporu se směrnicí. Směrnice má přímý účinek, který by měl aplikaci zmíněného ustanovení zákona vyloučit. K tomu žalobkyně odkazuje na judikaturu správních soudů ve věci nepřijatelnosti žádosti o udělení dočasné ochrany podle § 5 odst. 1 lex Ukrajina.
8. Žalobkyně žádá o obnovení stavu před sdělením žalovaného o zániku dočasné ochrany pro údajnou žádost o dočasnou ochranu ve Španělsku, tedy o obnovení dočasné ochrany v České republice. Soud je podle žalobkyně povinen odhlédnout od ustanovení vnitrostátního práva, které je v rozporu s právem Evropské unie. K tomu žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 Azs 320/2017-20.
9. Žalobkyně má zato, že zásah spočívající v prohlášení o zániku dočasné ochrany žalobkyně pro údajnou žádost o dočasnou ochranu ve Španělsku je nezákonný. Žalobkyně tak zůstává osobou s dočasnou ochranou a žádá o obnovení stavu před sdělením této skutečnosti, tedy o obnovení její dočasné ochrany v České republice.

III. Argumentace žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že žalobkyně spatřuje nezákonný zásah v jeho postupu, kterým vyhodnotil její žádost o udělení dočasné ochrany jako nepřijatelnou ve smyslu § 5 odst. 1 písm. b) a c) Lex Ukrajina. Vyjadřuje se k přípustnosti žaloby proti tomuto zásahu a podrobně argumentuje k uvedeným důvodům nepřijatelnosti žádosti žalobkyně o dočasnou ochranu. Podle žalovaného nebyla jiná možnost, než žádost žalobkyně o dočasnou ochranu vyhodnotit jako nepřijatelnou.
11. Žalovaný se rovněž vyjadřuje k důvodům zániku (prodloužené) dočasné ochrany žalobkyně. Podle žalovaného dočasná ochrana zanikla ve smyslu § 5 odst. 8 písm. b), c) Lex Ukrajina tím, že žalobkyně požádala o dočasnou ochranu, respektive získala dočasnou ochranu v jiném členském státě EU, konkrétně pak ve Španělském království. Stalo se tak dne 23. 2. 2024.
12. Žalovaný v první řadě navrhuje podanou žalobu zamítnout. Případně navrhuje, aby soud přerušil řízení v projednávané věci do rozhodnutí Soudního dvora Evropské Unie ve věci C-753/23, o předběžných otázkách položených mu Nejvyšším správním soudem (viz řízení vedené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 8 Azs 93/2023).

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žádná ze stran jednání nepožadovala. Při posouzení důvodnosti žaloby vycházel ze skutkového stavu, zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 s. ř. s.).
14. Žaloba je důvodná.

Právní úprava

15. Podle § 3 odst. 1 Lex Ukrajina Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky uděluje dočasnou ochranu cizincům, na které se povinně vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. 3. 2022 (dále jen „rozhodnutí Rady“).
16. Podle čl. 2 odst. 1 rozhodnutí Rady se toto rozhodnutí vztahuje na následující kategorie osob vysídlených z Ukrajiny dne 24. února 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil, jež v uvedený den začala:
 - (a) ukrajinští státní příslušníci pobývající na Ukrajině před 24. únorem 2022;
 - (b) osoby bez státní příslušnosti a státní příslušníci třetích zemí jiných než Ukrajiny, kterým byla před 24. únorem 2022 poskytnuta mezinárodní ochrana nebo odpovídající vnitrostátní ochrana na Ukrajině, a
 - (c) rodinní příslušníci osob uvedených v písmenech a) a b).
17. Podle § 8 odst. 1 Lex Ukrajina se ustanovení tohoto zákona vztahují i na cizince, kterému bylo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území České republiky podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců na území České republiky, které je vydáváno od 24. února 2022 v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace. Tento cizinec se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona považuje za cizince, kterému byla udělena dočasná ochrana podle tohoto zákona.
18. Podle § 5 odst. 8 Lex Ukrajina oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany dále zaniká

- a) podáním žádosti o udělení dočasné ochrany podle rozhodnutí Rady v jiném členském státě Evropské unie,
- b) udělením dočasné ochrany podle rozhodnutí Rady jiným členským státem Evropské unie,
- c) podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany v jiném členském státě Evropské unie vázaném nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, nebo
- d) udělením víza k pobytu nad 90 dnů, povolení k pobytu nebo mezinárodní ochrany na území České republiky nebo v jiném státě.

19. Podle Čl. 8 odst. 1 Směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. 7. 2001 o dočasné ochraně členské státy přijmou opatření nezbytná k zajištění povolení k pobytu osobám požívajícím dočasné ochrany, a to na celé období trvání ochrany. Za tímto účelem budou vydány potřebné dokumenty nebo jiné rovnocenné doklady.

Žaloba je přípustná

20. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá, aby soud jednak určil, že prohlášení zániku dočasné ochrany ze strany žalovaného dne 5. 6. 2024 bylo nezákonným zásahem, jednak aby žalovanému zakázal pokračovat v porušování práv žalobkyně a přikázal mu obnovit stav před prohlášením zániku dočasné ochrany.
21. Krajský soud se zabýval přípustností podané žaloby na ochranu před nezákonným zásahem podle § 46, § 82 a § 85 s. ř. s., a dospěl k závěru, že je přípustná. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS, formuloval podmínky, které musí být kumulativně splněny pro poskytnutí ochrany podle § 82 a násl. s. ř. s.: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka).
22. S ohledem na subsidiární povahu žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s. se soud nejprve zabýval naplněním čtvrté podmínky, tedy otázkou, zda se žalobkyně mohla domáhat ochrany svých práv žalobou proti rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. V souladu s ustálenou judikaturou správních soudů, rozhodnutí musí být výsledkem alespoň minimalistického správního řízení v širším smyslu, mělo by mít formalizovanou podobu, která má obvykle výrok a odůvodnění, být výsledkem formalizovaného postupu, o kterém je pořizována dokumentace, a výsledný úkon by měl být oznamován účastníkům řízení (viz také rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2023, č. j. 11 A 80/2022 – 79, body 37 až 44, v podrobnostech srov. se závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu učiněnými v usnesení ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016-41, č. 3779/2018 Sb. NSS).
23. Tato kritéria jsou zcela přenositelná na nyní projednávanou věc. Lex Ukrajina nestanovuje žádný (ani v nejširším slova smyslu formalizovaný) postup pro případ, kdy správní orgány zjistí, že byly naplněny důvody zániku oprávnění k pobytu dle § 5 odst. 8 Lex Ukrajina. Ani zákon o dočasné ochraně cizinců (zák. č. 221/2003 Sb.) žádný takový formalizovaný postup neupravuje (toliko v § 11 vyjmenovává důvody, pro které oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany zaniká). S ohledem na úplnou absenci jakéhokoliv formalizovaného řízení či procesního postupu správního orgánu, byť v tom nejširším

přípustném slova smyslu, nelze postup správního orgánu v posuzovaném případě považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., čtvrtá podmínka je tak splněna (nejde o rozhodnutí, ale o faktický úkon bez formalizovaného procesu).

24. Namítaným postupem žalovaného v důsledku jeho závěru o naplnění podmínek § 5 odst. 8 písm. b) a c) Lex Ukrajina, došlo také ke splnění první, druhé a páté podmínky, neboť odmítnutí prodloužení dočasné ochrany a sdělení o jejím zániku směřuje přímo proti žalobkyni, jejíž oprávnění k pobytu zaniklo, a nepochybně zasáhlo přímo do jejich individuálních práv.
25. Krajský soud k tomu dodává, že v případě, kdy by nebylo možno žalobu projednat před soudem, ocitly by se osoby, u nichž byl zjištěn důvod zániku oprávnění k pobytu dle § 5 odst. 8 Lex Ukrajina, bez soudní ochrany. Takový důsledek by však byl neakceptovatelný jak s ohledem na právo na soudní ochranu plynoucí z článku 29 Směrnice Rady 2001/55/ES, tak i s ohledem na právo na účinné prostředky nápravy před soudem v případě porušení práv a svobod zaručených právem Unie, jež plyne z čl. 47 Listiny základních práv EU.

Žalovaný nezákonně zasáhl do práv žalobkyně

26. V nyní řešené věci nevyvstal spor o skutečnost, že žalobkyně byla držitelkou dočasné ochrany. Krajský soud poznamenává, že pro posouzení daného případu přitom není podstatné, zda žalobkyni byla dočasná ochrana udělena podle § 3 Lex Ukrajina nebo zda byla žalobkyně podle § 8 odst. 1 Lex Ukrajina byla účinností tohoto zákona považována za cizinku, které byla udělena dočasná ochrana podle Lex Ukrajina.
27. Předmětem sporu je toliko otázka zákonnosti postupu žalovaného, který v důsledku svého závěru o zániku oprávnění žalobkyně k pobytu za účelem dočasné ochrany dle § 5 odst. 8 písm. b) a c) Lex Ukrajina, žalobkyni oznámil zánik její dočasné ochrany, kterou do té doby požívala, a slovy žalobkyně jí dne 5. 6. 2024 odmítl vyznačit prodloužení dočasné ochrany do pasu z důvodu její údajné žádosti o dočasnou ochranu ve Španělsku. O tomto skutkovém ději rovněž nebylo mezi účastníky řízení sporu.
28. Žalovaný se tedy mýlí, pokud ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že žalobkyně spatřuje nezákonný zásah v postupu žalovaného, kterým vyhodnotil její žádost o udělení dočasné ochrany ze dne 10. 6. 2024 jako nepřijatelnou ve smyslu § 5 odst. 1 písm. b) a c) Lex Ukrajina.
29. Jinými slovy, v nyní řešeném případě žalobkyně brojí proti závěru žalovaného, že dočasná ochrana žalobkyně skončila, nikoli proti závěru žalovaného o nepřijatelnosti její následně podané žádosti o dočasnou ochranu.
30. Vracení žádosti o dočasnou ochranu jako nepřijatelné z důvodů podle § 5 odst. 1 Lex Ukrajina je odlišné od situace, kdy bylo osobě, které již byla dočasná ochrana udělena, oznámeno, že její pobytové oprávnění zaniklo podle § 5 odst. 8 Lex Ukrajina. Ačkoli v jádru jde v obou případech o vyloučení takové osoby z dočasné ochrany, je třeba mezi těmito situacemi rozlišovat.
31. S ohledem na povahu řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem jako řízení nalézacího byl žalovaný oprávněn podrobněji zdůvodnit a vysvětlit, o jaké skutečnosti opíral svůj závěr o zániku dočasné ochrany žalobkyně v České republice. Pokud by tak žalovaný neučinil, vystavil by se riziku, že žalobkyně jí tvrzenými skutečnostmi věrohodně zpochybní, či dokonce vyvrátí žalovaným dovozené naplnění předpokladů pro zánik

dočasné ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2021, č. j. 5 As 462/2019-35, č. 4257/2021 Sb. NSS, body 42 a 43.)

32. Krajský soud na tomto místě poznamenává, že jelikož žalovaný mylně vyhodnotil, čeho se žalobkyně v podané žalobě domáhá, jeho vyjádření k žalobě se z velké části míjí s podstatou nyní řešené věci. Nicméně bylo pouze na žalovaném správním orgánu, jak se s řádně uplatněnými žalobními argumenty, jimiž je soud vázán, v řízení před soudem vypořádá (soud je arbitrem sporu).
33. Krajský soud je v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem oprávněn a zároveň povinen zabývat se tím, zda skutečnosti, které účastníci řízení tvrdili a případně dokládali v soudním řízení, odůvodňují postup žalovaného spatřujícího zánik dočasné ochrany podle § 5 odst. 8 písm. b) a c) Lex Ukrajina (srov. již výše odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2021, č. j. 5 As 462/2019-35).
34. Soud se musí zákonností zásahu zabývat ze všech relevantních hledisek, která jsou mezi stranami sporná, a to i když se stanou spornými teprve během řízení před soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2022, č. j. 6 As 237/2021-56).
35. Žalobkyně učinila sporným, zda skutečně požádala ve Španělsku o dočasnou ochranu a zda jí zde byla dočasná ochrana udělena.
36. K žádosti o dočasnou ochranu ve Španělsku žalobkyně uvedla následující. U správního orgánu ve Španělsku jí byl předložen dokument, který má podepsat, a žalobkyně tak učinila. Neví, o jaký dokument se jednalo, neobdržela žádnou kopii. Neměla tušení, že jde o žádost o dočasnou ochranu. Domnívala se, že jde o potvrzení, že je manželkou pana U. M. Neměla v úmyslu požádat ve Španělsku o dočasnou ochranu, ani si nebyla vědoma toho, že by jí byla dočasná ochrana udělena. Zatím neobdržela od španělských úřadů žádné dokumenty, ze kterých by bylo patrné, že zde žádala či jí byla udělena dočasná ochrana. Po svém návratu se registrovala k prodloužení dočasné ochrany v ČR. Když se dostavila dne 5. 6. 2024 na pobočku Ministerstva vnitra, bylo jí sděleno, že její dočasná ochrana zanikla dnem podání žádosti ve Španělsku. Žalobkyně ale dočasnou ochranu ve Španělsku požívat nechtěla a ani jí využívat nemůže. Je trvale usazená v ČR, má zde zázemí, dlouhodobě se zde chce zdržovat. Zatím neobdržela ze Španělska žádné informace, zda o dočasnou ochranu skutečně požádala a zda tuto žádost lze vzít zpět. Dne 10. 6. 2024 se proto dostavila na pracoviště KACPU, kde podala novou žádost o dočasnou ochranu, která jí byla vrácena jako nepřijatelná.
37. Tvrzení žalobkyně o okolnostech podání žádosti o dočasnou ochranu ve Španělsku žalovaný v řízení před soudem nezpochybnil, resp. nijak se k nim nevyjádřil, ačkoli tak beze sporu učinit mohl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyni zanikla prodloužená dočasná ochrana, a to ve smyslu § 5 odst. 8 písm. b), c) Lex Ukrajina tím, že žalobkyně požádala a respektive získala dočasnou ochranu v jiném členském státě EU, konkrétně pak ve Španělském království. Stalo se tak dne 23. 2. 2024.
38. Žalovaný zánik dočasné ochrany, která byla žalobkyni poskytována v ČR, dovozuje pouze z výpisu z platformy pro výměnu informací o žadatelích a držitelích dočasné ochrany (Temporary Protection Platform). Z tohoto výpisu, který je součástí správního spisu, skutečně vyplývá, že žalobkyni byla ve Španělském království udělena dočasná ochrana. Tento podklad však nelze v dané věci považovat za dostatečný, a to zejména s ohledem na tvrzení žalobkyně. Žalobkyně totiž uvedla, že vůbec nevěděla, že ve Španělsku podává

žádost o dočasnou ochranu a že o tuto ochranu neměla zájem (viz výše). Tvrzení žalobkyně tak zpochybňují závěr o podání žádosti o dočasnou ochranu ve Španělsku. Nelze např. vyloučit, že žalobkyně podepsala žádost o udělení dočasné ochrany ve Španělsku v cizím jazyku, jemuž nerozuměla, aniž by byla náležitě poučena, a aniž by byl zjišťován její skutečný zájem o dočasnou ochranu, a při tomto úkonu nebyl ani tlumočník, který by ji s obsahem listiny seznámil v ukrajinském jazyce. Žalobkyně by tak mohla jen stěží předvídat, že získá dočasnou ochranu ve Španělsku a tím ztratí dočasnou ochranu v ČR. Pokud žalobkyně skutečně podepsala žádost, aniž by rozuměla, že žádá o dočasnou ochranu ve Španělsku, jednalo by se o právní jednání, které nemohlo vyvolat právní následky. Současně by však bylo možné, že na základě takové žádosti byl vytvořen záznam v rámci platformy pro výměnu informací o žadatelích a držitelích dočasné ochrany. K obdobným závěrům ve vztahu k popisu žádosti, kdy žadatelka dle svých tvrzení nevěděla, že v jiném členském státě podává žádost o udělení dočasné ochrany (žádost byla sepsána v jazyce, kterému nerozuměla, a při jednání nebyl přítomen tlumočník), dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2024, č. j. 6 Azs 259/2023-21, bod 14. Krajský soud v nyní řešené věci nevidí důvod, aby se od závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem ve zmíněném rozsudku odchýlil.

39. Informace získaná prostřednictvím zmíněné platformy tak v tomto konkrétním případě sama o sobě nepostačuje pro závěr, že jsou dány podmínky pro zánik dočasné ochrany v ČR z důvodu jejího požadování, resp. poskytování v jiném členském státě (zde konkrétně ve Španělsku).
40. Bylo na žalovaném, aby si k okolnostem žalobkyní zpochybněnému podání žádosti o dočasnou ochranu ve Španělsku opatřil další relevantní dokumenty (zejména samotnou žádost) jakož i informace, v jakém jazyce bylo s žalobkyní jednáno, zda s obsahem žádosti o dočasnou ochranu ve Španělsku byla žalobkyně seznámena v ukrajinském jazyce a zda dočasná ochrana ve Španělsku byla žalobkyni skutečně poskytnuta a zda i nadále trvá. To však žalovaný neučinil, resp. žalovaný netvrdí a nedokládá, že by takto postupoval a o takovém postupu žalovaného nesvědčí ani obsah spisového materiálu.
41. S ohledem na výše uvedené dospěl krajský soud k závěru, že v dané věci neměl žalovaný najisto postaveno, zda žalobkyně o dočasnou ochranu ve Španělsku skutečně požádala, resp. zda žádost vyvolala zákonem předvídané právní následky. Závěry žalovaného o tom, že z důvodu podání žádosti ve Španělsku, resp. z důvodu poskytnutí dočasné ochrany ve Španělsku, zanikla žalobkyni dočasná ochrana v ČR, a že tedy žalobkyně nemohla žádat o prodloužení dočasné ochrany v ČR (ale musela podat novou žádost o dočasnou ochranu, která byla žalovaným vyhodnocena jako nepřijatelná), byly předčasné a nemohou obstát, resp. žalovaný je v řízení před soudem neobhájil.
42. Důkazní břemeno k prokázání toho, že jsou dány podmínky pro zánik dočasné ochrany v ČR z důvodu jejího poskytování v jiném členském státě nebo že je zde překážka souběžně vedených řízení o dočasnou ochranu, přitom jednoznačně leželo na správním orgánu.
43. Žalovaný tudíž nemohl, resp. neměl učinit závěr, že pobytové oprávnění žalobkyně skončilo. Jeho postupem bylo nezákonně zasaženo do práv žalobkyně.
44. Krajský soud neshledal důvod pro přerušení řízení do doby rozhodnutí Soudního dvora EU o předběžných otázkách, které mu předložil Nejvyšší správní soud (usnesení ze dne 30. 11. 2023, č. j. 8 Azs 93/2023-37; u Soudního dvora EU řízení vedené pod sp. zn. C-753/23).

Předložené otázky se týkaly vrácení žádosti o dočasnou ochranu pro nepřijatelnost, jestliže cizinec požádal o povolení k pobytu v jiném členském státě nebo jestliže mu bylo povolení v jiném státě již uděleno, a výluky soudního přezkumu takového postupu správního orgánu. Taková situace není v dané věci posuzována. Odpověď Soudního dvora EU na předběžné otázky není nezbytná pro nynější rozsudek krajského soudu.

V. Závěr a náklady řízení

45. Na základě výše uvedených úvah shledal soud žalobu důvodnou. Předmětný zásah žalovaného byl nezákonný (§ 87 odst. 2 s. ř. s.). Jelikož jeho následky stále trvají, přikázal soud žalovanému, aby obnovil stav před zásahem. Na žalovaném tak bude, aby při dalším postupu posoudil, zda oprávnění žalobkyně k pobytu za účelem dočasné ochrany zaniklo.
46. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto by podle § 60 odst. 1 s. ř. s. měla právo na náhradu nákladů, které v řízení před soudem účelně vynaložila. Žalobkyně však žádné náklady nepožadovala a od soudního poplatku byla v řízení osvobozena. Proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. 12. 2024

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu